

புதுமைகளின் நாயகன் வீரமாமுனிவர்

முனைவர் ஞா.பெஸ்கி,

இணைப்பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்,

தமிழாய்வுத்துறை, தூய வளனார் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி-2

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ்நிலத்தின் பண்பாட்டு முகவரியாகிய தமிழ்மொழியும் வெவ்வேறு காலங்களில் இங்குப் பயன்பாட்டில் இருந்த வெவ்வேறு சமயங்களும் தமக்குள்ளே இணக்கமான நெருக்கத்தைக் கொண்டிருந்ததால் பக்தியின் மொழி என்று அழைக்கத்தக்க பெருமையைத் தமிழ் பெற்றது. இவ்வாறு சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம், கிறித்தவம், இஸ்லாம் போன்ற சமயங்களால் தமிழும், தமிழால் இச்சமயங்களும் கண்ட வளர்ச்சியை அடியொற்றி அந்தந்த சமயங்களின் பெயரால் தமிழ் இலக்கியச் செழுமை அடையாளம் காணப்பட்டது. இத்தகைய அடையாளங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்வது கிறித்தவ இலக்கியமாகும். கிறித்தவம் தமிழுக்கு ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பானது தாய்நாட்டுத்தமிழர், அயல்நாட்டார் ஆகிய இருவேறு சான்றோர்களின் தகைசால் முயற்சிகளால் சாத்தியமானது. காலனியாதிக்கச் சூழலில் சமயப்பணிக்காகத் தமிழகம் வந்து தமிழில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துப் பங்காற்றியவர்களுள் வீரமாமுனிவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் காலந்தோறும் இம்மண்ணில் கலை இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த தொல்மரபுகளைக் கடந்து புதுமைகளைப் புகுத்திய திறம் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படுகிறது. தன் அடையாள வெளிப்பாடு, கற்றல் கற்பித்தல், வரிவடிவம், படைப்பாக்கம், மொழிபெயர்ப்பும் அகராதியிலும் உள்ளிட்ட பல்துறைஅறிவு, பண்பாட்டு மயமாக்கம் போன்றவற்றில் இவர் கையாண்டுள்ள புதுமையின் வெளிச்சத்தில் இவரின் உயரிய சிந்தனைகள் இக்கட்டுரையில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

திறவுசொற்கள்

காலனியாதிக்கம், விருந்து, வனப்பு, தூண்டல்- துலங்கல், தன்அடையாள வெளிப்பாடு, புனைவிலக்கியம், செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் , பண்பாட்டு ஊடாட்டம், பண்பாட்டு மயமாக்கல், பயன்பாட்டு மொழியியல்

முன்னுரை

மனிதனின் எண்ணங்களில் விளைந்த வண்ணங்களே ஒவ்வொரு காலத்திலும் மனிதகுல வரலாற்றின் அடுத்த கட்ட நகர்வுகளுக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளன. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தின் இன்றைய எழுச்சிக்காலம் வரை புதுமையைக் காணும் விழையும், புதியதைப் படைக்கும் திறமும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டே வந்துள்ளன. அன்னைத்தமிழிலும் பண்பாட்டுக்களஞ்சியமாகிய சங்கஇலக்கியங்கள் தொடங்கி இன்றைய புத்திலக்கியங்கள் வரை இலக்கிய வடிவம், இலக்கியப் பொருண்மை ஆகியவற்றில் தொன்மையின் அடையாளமும் புதுமையின் தடங்களும் காலந்தோறும் வெளிப்பட்டே வந்துள்ளன. இத்தகைய தமிழிலக்கியப் பயணத்தில் தன்னிருப்பை வெளிப்படுத்தல் தொடங்கிப் படைப்புத்திறனை வெளிப்படுத்துதல் வரை புதுமைகளின் விளைநிலமாய் அமைந்து புரட்சி படைத்தவர் வீரமாமுனிவர். அலைகள் மீதேறிக் கண்டம் கடந்து தம் பண்பாட்டு வேர்களைத் துறந்து தமிழைச் சுவாசித்த, தமிழை நேசித்த, தமிழை வாசித்த தலைமகனாராம் வீரமாமுனிவரின் புதுமையை நோக்கிய பங்களிப்பு இங்குக் கட்டுரையில் ஆராயப்படுகிறது.

தன்அடையாளம் வெளிப்படுத்தலில் புதுமை

இயற்கை எழில் கொஞ்சம் இத்தாலி நாட்டில் உள்ள கேஸ்திகிலியோன் என்னும் சிற்றூரில் 1680 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 8ஆம் நாள் பிறந்தவர் வீரமாமுனிவரின் இயற்பெயர் கான்ஸ்டன்டைன் ஜோசப் பெஸ்கி. மறைபரப்புப்பணி என்னும் பெருவேள்வியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள விழைந்த இவர், கிறித்தவத் துறவியரின் அவைகளுள் ஒன்றான இயேசுசபையில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு 1709 ஆம் ஆண்டு கத்தோலிக்க சமயக்குரு என்னும் நிலையை அடைந்தார். 1710இல் தமிழகம் வந்த இவர் மதுரையில் சுப்ரதீபக்கவிராயரிடம் தமிழ் கற்றார். ஏற்கனவே இலத்தீன், பிரெஞ்சு, கிரேக்கம், எபிரேயம், போர்த்துகீசியம் போன்ற மொழிகளை அறிந்திருந்த அவர், தமிழகம் வந்தபிறகு தன்னுடைய தொடர்கற்றலின் விளைவாக தெலுங்கு,

சமஸ்கிருதம், இந்துஸ்தானி, பாரசீகம் போன்ற மொழிகளைப் பயன்படுத்தும் திறனைப் பெற்றார்.. மறைபரப்புப்பணியில் மக்களோடு நெருக்கமான உறவை மேற்கொள்ளும்பொருட்டுத் தம் பெயரை தைரியநாதசுவாமி என்றும் பின்னர் வீரமாமுனிவர் என்றும் மாற்றிக் கொண்டார் . ஏனெனில் “கிறித்தவ சமயப் போதகர்கள் தமிழ்மக்களிடையே தம் சமயக்கருத்துகளை மொழிய முற்பட்டபோது மொழி தடையாக இருந்தது. எனவே தமிழர்களிடையே தமிழ்மொழியில் தம் கருத்துகளைக் கூற அவர்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்கவேண்டிய கட்டாயத்தேவை ஏற்பட்டது” எனும் கருத்து தமிழ் கற்றலின் அக்காலத் தேவையை எடுத்துரைக்கிறது (இர.ஆரோக்கியசாமி, 2010, ப.44) இவ்வாறு தன்னுடைய அடையாளமாய்ப் பெற்றோரால் சூட்டப்பட்ட இத்தாலிமொழிப் பெயரைத் தமிழ்மண்ணின் பண்பாட்டிற்கேற்ப வடமொழியில் தைரியநாதசுவாமி என்றும் பின்னர் தமிழ்மொழியில் வீரமாமுனிவர் என்றும் மாற்றிக் கொண்ட சிந்தனை அவரின் உள்ளுணர்வில் விளைந்த புதுமை எனில் அது மிகையில்லை.

கற்றல் கற்பித்தல் செயல்முறையில் புதுமை

தமிழில் வழங்கிவரும் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்னும் இருவேறு வழக்குகள் முறையே இலக்கியவழக்கு, பேச்சுவழக்கு ஆகியவற்றைச் சுட்டுகின்றன. செந்தமிழை மேனாட்டார் அறிந்துகொள்வதற்காகச் செந்தமிழ் இலக்கணம், கிளாவிஸ் ஆகியவற்றை இயற்றிய அவர், பேச்சுத்தமிழை மேனாட்டார் அறிந்துகொள்வதற்காகக் கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் இயற்றினார். வீரமாமுனிவர் பல நூல்கள் படைத்திருந்தாலும் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலே அச்சாகி வந்த நூல் இஃது ஒன்றேயாகும்.

செய்யுள் வழக்கு என்பதைவிட உயர்வழக்கு என்னும் பொருளில் 'செந்தமிழ்' என்றும் பொதுவழக்கைக் கொச்சைத்தமிழ் என்றும் பொருளில் 'கொடுந்தமிழ்' என்றும் கூறுவர்" என்ற வீரமாமுனிவரின் முன்னூர இந்நூலின் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

மாணாக்கரின் கற்றல் வன்னும் நடத்தையைத் திட்டமிட்டபடிச் செம்மைப்படுத்தி அவர்களின் ஆளுமையை மேன்மையுறச் செய்வதைப் பற்றிய அறிவுத்துறையே கல்விஉளவியல் என்னும் உளவியல்பிரிவாகும். இது கற்றல் கற்பித்தல் செயல்முறையில் பின்பற்றவேண்டிய படிநிலைகளைப் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபாடு கொள்கிறது. இச்செயல்முறையில் இடம்பெறும் கற்பவர் (learner), கற்பிப்பவர் (Teacher), கற்றல் முறைகள் (Learning Process), கற்கும் அனுபவங்கள் (Learning

experience), கற்கும் சூழல் (Learning environment) ஆகிய ஐந்து கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தை வீரமாமுனிவர் எழுதிய முறை புதுமையின் வெளிப்பாடு எனலாம்.

பிறமொழிகளைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட, தமிழ் மொழி அறிவைப் பெற்றிராத, தமிழகத்துப் பண்பாட்டுச் சூழல் சாராத மேல்நாட்டவரைக் கற்பவராக முன்னிறுத்திக் கொடுத்தமிழை வீரமாமுனிவர் இயற்றினார். "படித்தவரும் பாமர மக்களும் அன்றாடம் பேசும் தமிழை, அயல்நாட்டிலிருந்து தமிழ்நாடு போந்து பணிபுரியும் குருக்களும் குருமாணவரும் பேசவும் கற்குமாறு நண்பர் பலர் தூண்டுதலின் பேரில் இர்நூலை அக்காலத்தில் மேலு பொதுமொழியாய் விளங்கிய இலத்தீனில் எழுதி 1728 திசம்பர் 29இல் வெளியிட்டார் (இராசமாணிக்கம் (1996), ப.176) என்னும் கூற்று கற்பித்தலுக்குரிய இலக்கினை உறுதிசெய்கிறது.

தூண்டல் துலங்கல் கற்றல் (மொழியின் ஒலிகள் எளிய சொற்களைக் கற்றல்) → தொடராக இணைத்தல் (சொற்களை வாய்மொழியாகக் கூறல்) → பொதுமைக்கருத்துக்கள் (அச்சிட்ட சொற்களைப் புரிந்து கொள்ளல்) → வேற்றுமையறிதல் (ஒரே மாதிரியான சொற்களை வேறுபடுத்தி அறிதல்) → பொதுமைக்கருத்துக்கள் (பெயர்ச்சொற்கள், வினைச்சொற்கள், இணைப்புச்சொற்கள் ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெறுதல்) → கருத்துக்களை வெளியிடும் முறை → விதிமுறைகள் (அசை, ஒலிபியல் குறிப்புகள், சொல்பயன்பாடு) → பொருளுணர்ந்து முறையான ஒலியுடன் படித்தல் ஆகிய படிநிலைகளில் இன்றைய மொழியியல் கோட்பாட்டின் பின்னணியில் இவர் படைத்துள்ள கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் கற்றல் கற்பித்தல் செயல்முறை சார்ந்த புதுமையே ஆகும்.

வரிவடிவில் புதுமை

"உட்பெறு புள்ளி உருவாகும்மே" என்னும் தொல்காப்பியக் கூற்றின் எடுத்தரைப்புக்கேற்ப, "ம" என்னும் எழுத்து பகரத்தின் உள்ளே ஒரு புள்ளியிட்டே எழுதப்பட்டு வந்தது இதனால் ஒலைச்சுவடிகள் போன்றவற்றில் இடம்பெற்ற எழுத்துகள் உணர்த்தும் பொருண்மையில் குழப்பநிலை ஏற்பட்டதைக் கருதி அதனை இன்றைய "ம" என்று உள்ளே சுழித்து எழுதுதலை அறிமுகம் செய்த பெருமை வீரமாமுனிவரையே சாரும். அவ்வாறே முன்னர் ரகர உயிர்மெய் வடிவில் நீடித்த குழப்பத்தைக் களையக் கீழ்நோக்கிய காலை இணைத்திட்டார். "எ"கரம், "ஓ"கரம்

இரண்டும் நெடில் வடிவாகவும், "எ"கரம், "ஓ"கரத்துக்கு மேல் ஒரு புள்ளி வைப்பது குறில் வடிவாகவும் கருதப்பட்டு வந்த மரபை மாற்றி "எ", "ஓ" (குறில்), "ஏ" "ஔ" (நெடில்) என்னும் வடிவவேறுபாட்டை வடிவமைத்தார். மேலும் 'கெ' "கொ" என்பவை நெடில் என்றும் அவற்றின் மேல் புள்ளி இடுதல் குறில் என்றும் வழங்கிய மரபை மாற்றி "கெ", 'கொ (குறில்),, "கே", "கோ" (நெடில்) என்று சீர்திருத்தம் மேற்கொண்டு மொழியை சாமான்யர்களின் சாதனமாகப் பயன்படுத்தச் செய்தார்.

படைப்பாக்கத்தில் புதுமை

மக்களோடும் மக்களின் வாழ்வியலோடும் தொடர்புடையனவாய் விளங்கும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் அவை பிறந்த மண்ணின் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக வெளிப்படுகின்றன. இதனை நன்குணர்ந்த முனிவர் , யாப்பின் கட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடந்த தமிழை மக்களின் புலனிற்பத்திற்குத் துணைசெய்யும் எளிய மொழியாக மாற்றி அமைக்கும் நோக்கில் உரைநடை வடிவில் கதைசொல்லலை அறிமுகம் செய்தார். வேதவிளக்கம், வேதியர் விளக்கம். பேதகமறுத்தல், ஞானம் உணர்த்துதல், திருச்சபைக் கணிதம், வாமன் கதை, போன்ற உரைநடை நூல்களின் ஊடாகச் சமயம்சார் முரண்பட்ட கருத்துகள் உருவாகினாலும் மறுப்பிலக்கியம் என்னும் புதிய வகைமைக்கு இவை அடிகோலிட்டன.

புனைவிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்ற சிறுகதையின் கூறுகளைத் தன்னுள் பொதிந்ததாய் அவர் படைத்த பரமார்த்தகுருவின் கதையே தமிழ்ச்சிறுகதை உலகிற்குப் புதிய திசையை அடையாளம் காட்டியது. அதில் அவர் கையாண்ட எள்ளல் தன்மை முதல் எள்ளல் இலக்கியம் என்னும் பெருமையை இந்நூலுக்கு ஈட்டித் தந்தது.

திருக்காவலூர்க்கலம்பகம், கித்தேரியம்மாள் அம்மாளை, அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி, கருணாகரப் பதிகம், அடைக்கலமாலை, கலிவெண்பாமாலை போன்ற சிற்றிலக்கியங்களை இவர் கொடையாக வழங்கியிருந்தாலும் திருக்காவலூரில் எழுந்தருளியுள்ள அன்னையின்மீது இவர் பாடிய திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் தனித்துவமானது. "பாட்டுடைத்தலைவர் உலா வரும்பொது நிலாமுகத்து மங்கையர் உள்ளிட்ட ஏழுபருவத்துப் பெண்டிரும் காமுற்று மகிழ்வதாக மொழிவது இலக்கியமரபு. அன்னை மரியாளின் திருத்தேரைக் கண்டு வணங்கும் மக்கள் திரள் மகிழ்ந்து திளைப்பதாக வீரமாமுனிவர் சமூக உல்லாசம் என்னும் புதுத்துறையினை உலாவுக்கு

மாற்றாக அமைத்துள்ளார்“ (பா.வளன் அரசு, 2011 47) பாட்டியல் நூல்கள் கூட வரையறுக்காத சமூக உல்லாசம் என்னும் புதியதொரு உறுப்பை இந்நூலில் இணைத்து இறைவனின் தோள்வலிமையைப் புகழ்ந்துரைக்கும் திறம் அவரின் எண்ணத்தில் விளைந்த புதுமையே எனலாம்.

மொழிபெயர்த்தலில் புதுமை

பிருகத்கதா’ என்னும் வடமொழிக் கதையைத் தழுவி அமைந்த கொங்குவேளின் ‘பெருங்கதையே தமிழின் முதல் மொழிபெயர்ப்பு நூலாக அறியப்படுகிறது.

தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்து

அதர்ப்பட யாத்தலொடு அனை மரபினவே (தொல்.பொருள் 98)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள “மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல் என்னும் சொற்றொடர் தமிழ்மரபில் இடம்பெற்றிருந்த மொழிபெயர்ப்பின் இன்றியமையாமையைப் புலப்படுத்துகிறது. திருக்குறளின் அறத்துப்பாலையும் பொருட்பாலையும் அன்றைய உலகில் ஆதிக்கம் செலுத்திய இலத்தீன் மொழியின் இவர் மொழிபெயர்த்த திறம் தமிழரின் அறிவுசெல்வத்தை உலகெங்கும் பரப்பவிழையும் உள்ளக்கிடக்கையின் புலப்பாடு என்பது உறுதியாகிறது. இவரின் பரமார்த்தகுரு கதையும் இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இவரின் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பில் “விளக்கத்தோடு சில இடங்களில் அன்றைய சமுதாய வழக்கம் நகைச்சுவையோடு விவரிக்கப்படுகிறது”(சி.மணி வளன், 2013 .63)

பொருண்மை சுட்டலில் புதுமை

“பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர் (தொல். சொல் -2)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள சொன்மை, பொருண்மை ஆகிய இரு சொற்களை அமைப்பியல் குறித்த ஆய்வை முன்னெடுத்த சகூரின் கருத்தாக்கம் சுட்டும் குறிப்பான், குறிப்பீடு ஆகிய சொற்களுக்கு இணையாகக் குறிப்பிடலாம். அதாவது நுகரப்படும் ஒரு சொல் தன்னுள்ளே பொதிந்து வைத்துள்ள பொருள்உணர்த்துதலே பொருண்மை எனப்படும். இவ்வாறு வழக்கில் உள்ள சொற்களின் பொருண்மையை உணர்த்துவதற்குத் துணைசெய்கின்ற நிகண்டுகளின் பயன்பாடு எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழில் இருந்தது. எனினும் அதனைப்

புதுமையான முறையில் எளிமையாக்கம் செய்த பெருமையும் வீரமாமுனிவருக்கு உண்டு. இவர் போர்த்துகீசியம்- இலத்தீன்- தமிழ், தமிழ்- இலத்தீன் போன்ற மொழி அகராதிகளை எழுதியுள்ளபோதிலும் தமிழுக்கு இவர் அளித்த பெருங்கொடையாக, அகராதியியலின் அரிச்சுவடியாக அமைந்தது 1732இல் வெளிவந்த சதுரகராதி எனலாம். இந்நூலின் நோக்கத்தை, “நான் கொடுத்தமிழ், செந்தமிழ் ஆகியவற்றின் சிறப்புப் பண்புகள் பற்றி விரிவாக எழுதியிருப்பினும் மிகுந்த அளவு சொற்களைக் கொண்ட அகராதிகளைப் படைத்துக் கொடுக்கும்வரை, ஒன்றும் செய்துவிட்டதாக நம்பிக்கை கொள்ளேன்” (வீரமாமுனிவர், 1979, ப.XV) என்று வீரமாமுனிவர் எடுத்துரைத்துள்ளார். அகரவரிசை முறையில் சொற்களை அடுக்கியிருந்தாலும் அவற்றை பெயர், பொருள், தொகை, தொடை என்னும் நான்கு பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது அவரின் பயன்பாட்டுமொழியியல் சிந்தனையை உறுதிசெய்கிறது. “சதுரகராதி முழுமையான அகரநிலை- இறுதி எழுத்த வரை அகரநிலைக் கொண்டுள்ளது. அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் மரபையும், செய்யுளில் பொருள் மரபையும் நீக்கி எளிய சொற்களுக்கு இடந்தந்து உரையில் பொருள் விளக்கும் இவ்வகராதியே முறையான முதல் தமிழ் அகராதி” (ப.20) என்கிறார் ஜெயதேவன்.

பண்பாட்டுமயமாக்கத்தில் புதுமை

ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடத்திற்கு இடம்பெயர்கின்ற புலம்பெயர்வு என்பது மனித சமூக வரலாற்றில் தவிர்க்க இயலாத நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது. அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் போன்ற காரணிகளால் தாயகத்திலிருந்து அயலகத்திற்கு இடம்பெயரும்போது அங்கே நிகழ்வது பண்பாட்டு ஊடாட்டமாகும். இத்தகைய பண்பாட்டு ஊடாட்டத்தில் மண்ணின் கலை, இலக்கியங்கள், வாழ்வியல் முறை ஆகியவற்றோடு இணைந்த பரிமாற்றம் என்பது தவிர்க்க இயலாதது. வீரமாமுனிவரின் பணிவாழ்விலும் இத்தகைய செயல்முறை இருந்தது. இதனை “திருவழிபாட்டுக் கூறுகளைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சாயலில் தமிழகத்தில் உருவாக்கினார். இந்தியப் பண்பாட்டுக்கு ஏற்ற வகையில் விவிலியக் கருத்துகளைத் தேம்பாவணியிலும் பிற படைப்புகளிலும் எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் எடுத்துரைத்துள்ளார். தேம்பாவணியில் விவிலியப் பெயர்களைத் தமிழ்மயமாக்கியுள்ளார். சமயக் கலைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதன்மூலம் தத்துவப் போதகரின்வழி பண்பாட்டு

மயமாக்கலின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்” (அலுர்துசாமி, 1998, ப.14) என்னும் கருத்து இவரின் பண்பாட்டுமயமாக்கப் புதுமையை எண்பிக்கிறது. 1715இல் கோனான்குப்பத்தில் இவர் எழுப்பிய ஆலயத்தில் உள்ள அன்னைமரியாளைப் பெரியநாயகி என்றும் அழைத்ததும், அவரின் தோற்றத்தைத் தமிழ்ப்பெண்ணின் ஆடைஅலங்காரத்தோடு அமைத்ததும் தமிழ்ப்பண்பாட்டுமயத்திற்கு அவர் தன்னை உடன்படுத்திக் கொண்ட நற்பண்புக்குச் சான்றாக அமைகின்றன. மேலும் மண்ணின் மருத்துவ முறைகளை உள்வாங்கி நசுகாண்டம், சிந்தாமணி, குணபாடம், அனுபோக வைத்திய சிகாமணி போன்ற சித்தமருத்துவ நூல்களை இவர் வழங்கியது பண்பாட்டின் வேர்களைத் தேடிய முயற்சியாகவே உள்ளது. தீந்தமிழ்க்காப்பியமாகிய தேம்பாவணியில் இயேசுவின் பிறந்தகமான யூதேயாவை வருணிக்கும் இடங்களில் தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஆலம், அகில், ஆச்சா, கடம்பு, கரும்பு, குவளை, காந்தள், சண்பகம், புன்னை, மிளகு போன்ற பல்லுயிர்த்தாவரங்களையும் யானை, எருமை, உயிரினங்கள் உள்ளிட்ட உயிர்த்தொகுப்பையும் காட்சி வெளிப்பாட்டிற்குக் கையாண்டிருப்பதும், கதைமாந்தர்களின் பெயர்களைக் கருணையன், சேதையோன், வாமன், சோசுவன் என்று தமிழ்மயமாக்கியிருப்பதும் இவரின் பண்பாட்டுமயமாக்கம் என்னும் கருத்தியல் புதுமைக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

தொகுப்புரை

காலந்தோறும் தமிழ்ச்சமூகத்தின் செயல்தளத்திலும், பண்பாட்டுக் களத்திலும் நீடித்த மரபை மாற்றியமைத்துப் புதிய திசையைக் காட்டிப் புலரச்செய்த பெரும்பணியில் ஈடுபட்டவர் வீரமாமுனிவர் ஆவார். இத்தாலி நாட்டில் சூட்டப்பெற்ற பெயரை மாற்றியமைத்துக் கொண்டு வீரமாமுனிவர் என்று தன் அடையாளத்தைப் புதுமையாக மீட்டெடுத்த இவர் , கற்றல் கற்பித்தல் செயல்பாடு, எழுத்துவடிவம், படைப்பாக்கம், மொழிபெயர்த்தல், பொருண்மை சுட்டல், பண்பாட்டு மயமாக்கம் போன்ற பலநிலைகளில் தம் பங்களிப்பைப் புதுமையைக் காணும் முயற்சியின் நீட்சியாக மேற்கொண்டார். தம் எழுத்துகளின்வழி உலகத்துக் கலைச்செல்வங்களைத் தமிழில் பரவிடச் செய்ததோடு தமிழின் கலைச்செல்வங்களையும் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் அயலகத்திலும் விளைத்த இவர் பழைமையின் வேர்களில் புதுமைநீரைப் பாய்ச்சிய தமிழேர் உழவர் எனில் மிகையில்லை.

பார்வை நூல்கள்

1. ஆரோக்கியசாமி .இர.(2010), கிறித்தவ இலக்கிய வரலாறு, பூரண சீத்தா பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.
2. இஞ்ஞாசி.சூ.(1979), வீரமாமுனிவர் அருளிய சதுரகராதி, வீரமாமுனிவர் ஆய்வக்கழகம், தூய சவேரியார் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை
3. இராசமாணிக்கம் (1996), வீரமாமுனிவர் தொண்டும் புலமையும், தெ நொபிலி ஆராய்ச்சி நிலையம், சென்னை.
4. மணிவளன்.சி. (2013), தமிழ் வளர்த்த வீரமாமுனிவர், கிறித்தவ ஆய்வு மையம், தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி
5. வளன் அரசு.பா.(2011), கிறித்தவ இலக்கிய மாண்பு, கதிரவன் பதிப்பகம், பாளையங்கோட்டை
6. ஜெயதேவன்.வ.(1985), தமிழ் அகராதியியல் வளர்ச்சி வரலாறு, ஐந்திணை பதிப்பகம், சென்னை.